

РЕШЕНИЕ

№ 75

гр. София, 06.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 09.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **3045** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на С. В. Х. и М. С. Х. от [населено място] срещу предписание № 9400-3504/3/13.02.2013 г. на кмета на район „П.“, Столична община. В жалбата и в приложения по делото писмени бележки са развити доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че процесното предписание е издадено, без да е установено по предвидения в Закона за устройство на територията /ЗУТ/ ред, че канализацията в УПИ XVI-454, кв. 136 по плана на [населено място], е незаконна. Възражава се също така, че предписанието е издадено при липса на компетентност на административния орган, както и при съществено нарушение на административно-производствените правила по чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ. Твърди се още, че процесната канализация представлява „търпим строеж“ и предписанието е издадено преди да е изтекъл срока за подаване на заявление за узаконяване, определен с § 127 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Претендира се от съда да постанови решение, с което да прогласи нищожността на оспореното предписание, евентуално да бъде отменено, както и бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – КМЕТА НА РАЙОН „П.“, СТОЛИЧНА ОБЩИНА – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща

представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С предписание № 9400-3504/3/13.02.2013 г. кметът на район „П.“, Столична община, е предписал на С. В. Х., в качеството ѝ на собственик на УПИ XVI-454, кв. 136 по плана на [населено място], в 30-дневен срок да прекъсне незаконната канализация и да предприеме необходимите действия по изграждането на водоплътна изгребна яма, която да отговаря на санитарно-хигиенните изисквания в съответствие с чл. 87, ал. 1 от ЗУТ. В предписанието е посочено също така, че при извършена проверка от служители на район „П.“, Столична община, е установено, че в имота има изградена незаконна канализация в отклонение на съществените изисквания на чл. 87, ал. 1 и чл. 169 от ЗУТ.

Като част от административната преписка по делото са приложени констативен протокол № 1/9400-3504 от 01.02.2013 г. за извършена проверка, съставен от служители на район „П.“, Столична община, както и заявление вх. № 9400-3504/29.10.2012 г. от М. Х. и В. Х. с искане да бъде издадено предписание за изграждане на подходяща канализация в имот, собственост на Н. Ц..

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежни страни в срока по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ. Доколко оспореното предписание е индивидуален административен акт съдът в настоящото производство не следва да се произнася, тъй като с определение № 10717/15.07.2013 г., постановено по адм. дело № 8410/2013 г., което е задължително за настоящата съдебна инстанция, Върховен административен съд е приел, че предписанието е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК във връзка с чл. 215, ал. 1 и чл. 214 от ЗУТ, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден при липса на материална компетентност на административния орган, както и извън рамките на предоставените му от закона правомощия и в този смисъл се явяват основателни наведените от жалбоподателите доводи. Следва да се има предвид, че понятията нищожност и унищожаемост на административните актове не са законово определени, а са установени от административно-правната теория. Подходът при разграничаването им е конкретен при всеки отделен случай в зависимост от допуснатото нарушение при издаване на акта, което се отразява върху съдържанието му и засяга волеизявлението на административния орган до степен да се приравни на липса на волеизявление. Нищожният акт не поражда правни последици, той е засегнат от толкова съществен порок, че не е годен да породи правно действие и за това съдът следва да обяви неговата нищожност. Съгласно константната съдебна практика, която е непротиворечива, липсата на компетентност на органа при издаване на акта, какъвто е и процесния случай, и не спазване на предписаната от закона форма винаги сочат на нищожност на акта, докато нарушението на административно-производствените правила и материалния закон, както и неспазването на целта на закона следва да се преценяват във всеки конкретен случай по какъв начин се отразяват на волеизявлението на административния орган.

В конкретния случай в оспореното предписание като основание за издаването му са посочени разпоредбите на чл. 87, ал. 1 и чл. 169 от ЗУТ. Съгласно чл. 87, ал. 1 от ЗУТ в населени места и селищни образувания със зони за ниско застрояване или в части от тях без канализация битовите отпадъчни води се заустват във водоплътни изгребни ями, които отговарят на техническите и санитарно-хигиенните изисквания, а нормата на чл. 169 от ЗУТ въвежда конкретни императивни изисквания, при които строежите се проектират, изпълняват и поддържат. Видно от цитираните разпоредби, същите предписват какво поведение следва да имат собствениците на строежи в определени ситуации и хипотези, както и какви са изискванията за изграждане на строежите, но не предвиждат правомощие на административен орган да даде задължителни указания/предписания при наличие на визираните в тези норми предпоставки. Следва да се има предвид също така, че към датата на издаване на оспореното предписание никъде в разпоредбите на чл. 223 и чл. 225а от ЗУТ, в които са регламентирани правомощията на кмета на общината /района/ относно строежите, не е визирано правомощие да се издават задължителни предписания за премахване на незаконен строеж и предприемане на действия за изграждане на законен такъв. В съответствие с чл. 223, т. 9 от ЗУТ кметът на общината /района/ може да предписва само изпълнение на укрепителни и възстановителни мерки за недопускане на аварии, щети и други на строежи и на части от тях, за които е спряно строителството, действието на строителните книжа или е забранено ползването им. Издавайки процесното предписание, без да е било налице упълномощаване от страна на закона, административният орган е постановил един нищожен акт, поради липса на компетентност.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена, а оспореният административен акт следва да бъде обявен за нищожен – основание чл. 146, т. 1 от АПК, като издаден при липса на компетентност на административния орган.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК съдът намира за основателна и претенция на жалбоподателите да им бъдат възстановени и направените от тях съдебни разноски в размер на 257 лева, съгласно приложен по делото списък на разноските по чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 24-ти състав

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА за НИЩОЖНО предписание № 9400-3504/3/13.02.2013 г. на кмета на район „П.”, Столична община.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на С. В. Х. и М. С. Х., с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 6, ап. 25, сумата в размер на 257 /двеста петдесет и седем/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

